

První pomoc podle plantážníků bude nejspíše poslední pomoc, kterou kdy dostanete

Kde se tu furt berou? Dneska ráno na nás zase čekalo překvapení. Vedoucí netopýrů nám přišel oznámit, že plantážníky vyzývají na bitvu. Ale nejenom je, ale i Rychlé šípy a klub Upřímných srdcí, respektive Tonču a Martinu. To bude boj. Nesmíte však zapomenout, že nejsme někde v Sírrii a nejsme ani plnoletí. Takže žádné zbraně či hrubé násilí. Tato bitva či hra se jmenuje ocáskovaná. Ti si ale dovolují! Nikdo se vůbec nestrachoval a okamžitě jsme vyrazili na bitevní pole. Tam už na nás všechny ostatní kluby čekaly. Zazněl zvuk píšťalky a nastal boj, boj, boj!!! Nejde ani vylíčit jaké to

bylo. Nasazení bylo neskutečné a odvaha rozhodně nikomu nechyběla. Ani vám nemusíme říkat, jak to dopadlo. Netopýři se po pár minutách dali s brekem na ústup. Jak jeden nejmenovaný hoch řekl: „Totál jsme je rozmetali!“

Se smutkem vám ale musím oznámit, že spousta bojovníku nevyvázla z boje bez úhony, a to jak na straně Netopýřů, tak na straně plantážníků. Například já jsem byla udeřena do čelisti a dokonce jsem od jedné Netopýřice dostala pár facek.

Po tom, co jsme všechny plantážníky odtáhli zpět do tábora a dali si tu nejúžasnější dýňovou polévku, tak nám přišlo nejvhodnější strávit odpoledne informováním mladých plantážníků trochu o zdravotě a první pomoci. Proto jsme si na pomoc pozvali Františka a jeho studenty z Přírodní školy. No musím vám říci, že Cimby Cimbovi se rozhodně vyrovnat nemůže (každý se přeci nemůže jen tak ladně přitáhnout jednou rukou na hrazdě ☺). Abychom mu však nijak nekřivdili, tak František nás všechny

okouznil svými vědomostmi o první pomoci a krásným výkladem o tom, jak se zachovat v různých krizových situacích.

Nejdříve se plantážníci museli zaškolit, proto tedy dostali několik

přednášek s názornými ukázkami, které se týkaly první pomoci. Bylo tam například poznávání orgánů a jejich lokalizace v těle, resuscitace nebo jak správně pokládat obvazy či jak zafixovat končetiny. Podle toho, co ale poté jednotlivé kluby předvedly na orientáku, který následoval po této aktivitě, tak nejspíš celou dobu měli všichni hlavu zastrčenou pod vodou. To však nevadí, jelikož se všichni snažili, jak mohli a nebudu lhát, bylo to velice náročné!

Následoval orienták, na kterém plantážníci měli uplatnit všechny své znalosti, které pochytili při přednáškách. Bylo tam spousta stanovišť, které otestovaly vše od tepenného krvácení, zlomenin, otřesu mozku nebo infarktu. Nevím, jak si přesně vedli u těchto stanovišť, jelikož já jsem měla stanoviště, kde se testovalo, co se má dělat, když někoho bodne vosa a chytne nehorázný hysterák. A musím říct, že můj hysterák byl tak děsivý, že jsem se vážně bála, že mě tam radši plantážníci nechají, než aby mi pomohli.

Abychom děti zmátli, tak jsme tam měli položené různé prášky na angínu, zažívací problémy či bolest krku. Myslela jsem si, že to bude vcelku jednoduché stanoviště, ale potom, co mi několikrátý oddíl podal černé uhlí, strepsils či smectu na můj hysterický řev, tak jsem začala silně pochybovat.

Teď mam vykřičené hlasivky a na radu plantážníku si na to dám celé plato živočišného uhlí.

-Majda x

Dej mi svůj ocásek, plantážníku!

Hej hou... hej hou... bojovníci jdou....na zadku maj ocásek a bojovat jdou. Takhle nějak bych začala dnešní článek. Ráno, představte si... už ráno za námi do tábora zase vlezl Netopýr. A jestli čekáte, že zase přišel s bílou vlajkou "vyjednávat,, jste absolutně na omylu... Teď na nic nečekal, s ničím se nepáral a šel rovnou na věc. Že prej chce ocáskovou bitvu, kde porazí nejen nás, ale hlavně Rychlé Šípy a Upřímná Srdce. A znáte naše plantážníky... nejradši by se do bitvy rozběhli hned. Jenže to nejde... To víte, to máte pevnou obuv, klubová trika, ocásky, repelent, pití...Po rychlé přípravě jsme se vydali do nedalekého lesa, kde jsme shodou okolností včera trénovali vyndávání ježka z klece. Krátce zopakovat pravidla a támhle vzadu má "domeček" z fáborek připraven zelený a modrý klub, tadyhle zase z fáborek červený a žlutý klub. Samozřejmě, že každý měl ten svůj. No a mezi vámi proběhne přímý souboj RŠ&US proti Netopýrům. Tři...dva... jedna... pííííísk. Bitva začala. Vypadalo

to jak v mraveništi. Z bitevního pole se ozývala podpora, překvapení, hlasy volající "pomoooooc" (čekání na vysvobození), ale zároveň hlasité "vyzývám tě na souboj". Stačilo pár minut hry, abychom si všimli, že většina plantážníků je uvězněna a po bitevním poli běhají snad jen zelení. ALE!!! Mirek Dušín to tak nenechal, statečně vysvobozoval kde se dalo, aby hra mezi plantážníky

mohla pokračovat. A pak to šlo jak na běžícím páse. Ten vedl tohohle, tenhle zase támhle-toho. Sotva jeden vylezl z "vězení,, už slyšel,,: vyzývám tě na souboj". Joooooo vlastně, málem bych zapomněla... Ve středu pole bylo místo, kde si každý mohl vyzvednout vysvobozovací kartičku a tím dostat svého spolubojovníka z vězení a tudíž zpět do hry. Mezi RŠ&US a Netopýry se zdálo, že boj je vyrovnan. Noo, zdání občas klame, a proto vítězství Rychlých šípů a Upřímných srdcí bylo zřejmé. Huraaaaa! Netopýři opět na útěku, snad nám dají chvilku pokoj...Úlovky se sečetly, zprůměrovaly a výsledek byl lehce jednoznačný. Jako první se s velkým, opravdu velkým náskokem stal klub Mrštných Ještěrek, za nimi to byly Divoké Borůvky, následované Sluneční září a čtveřici uzavřeli Rudá Křídla. Sice se na umístění hraje, ale myslím si, že bylo důležité, abychom vyhráli společně proti Netopýrům a pomohli Rychlým šípům a Upřímným srdcím.

Dnešnímu dni NAZDAR!

Na vyhýbání se veverkám si prosím vezměte helmu

Nikdy bych nevěřil, že spadnu tolikrát z kola jako dnes. Aneb mé povolání je „padavka kolní“;. Padání z kola zvládám na několik způsobů, ale všechny vždy končí jedním možným scénářem a to tím špatným. Rozbité kolena, odřené dětské vousaté tváře, těžký otřes mozku a pochroumané kolo. Tolik škody v jeden okamžik. Ach pohroma...

Ještěže po okolí chodí tolik skvělých a vzdělaných táborníků, kteří si právě prošli kurzem, jak se v určitých situacích zachovat. Všichni jsou jistě velice schopní, ochotní pomoci, sebejistý a pohotoví. A taky že byli!

Proběhlo mnoho způsobů na záchranu jednoho nešikovného cyklisty, co se vyhýbal veverkám, jenže u některých případů by bylo dobré si zapamatovat i určité osvědčené postupy.

-Vsuvka pro Vás aktivní jedince! Když někdo spadne z kola, co byste jako kolemjdoucí dělali vy? Zamyslete se!

Důležité je zachovat klid a co nejrychleji „omrknout“, co se stalo. Podle toho, jak se zranění zdají být vážná, je nutné učinit rozhodnutí, které povedou k pomoci druhému člověku. Dobré je pamatovat si tyto tři základní body:

1. Je osoba při vědomí (Pokud ANO, máte téměř vyhráno a zásah se možná obejde bez modrých majáků) (Pokud NE, volejte 155 a pomocí bolestivých bodů se snažte osobu probudit)
2. Zajistěte základní životní funkce, tedy zkontrolujte zdali osoba dýchá a má pravidelný tep. (Pokud JE vše v pořádku, osobě snad na pohmožděny a případné zlomeniny nic není) (Pokud NENÍ vše v pořádku, volejte 155 a zeptejte se na pokyny.
3. Pokud si všimnete, že osoba krvácí z hlavy, zajistěte pomocí neustálé komunikace, aby neupadl do bezvědomí a v případě nutnosti osobu uložte do stabilizované polohy a vyčkejte na záchranku. Dávejte však pozor na případné poškození páteře!

Co z toho všeho plyne? Nebojte se pomáhat, jakákoli pomoc je dobrá pomoc! Pokud si nejste jistí, jak se zachovat, nebojte se vytočit 155, lidé na druhé straně jsou zkušenější a vždy vědí jak vám pomoci.

-Ondřej

Mňamka do každé nemocnice

„Jé borůvky!“ to je vedle: „Můžu si dát?“ a „Jdeme sbírat!“ jedna z nejčastějších vět při procházkách lesem. V ten moment, kdy vletíme mezi keříky a cpeme si ty malé modré dobroty po hrstech, rozhodně nemyslíme na to, jestli jsou to skutečně borůvky, nebo nějaké jiné bobule. V té hrsti se jedna odlišná bobule ztratí.

To je ovšem docela nebezpečné. To, že se nám tam připele nezralá borůvka nebo brusinka, není až takový problém. Ten nastává v momentě, kdy se nám mezi borůvky schová takový rulík nebo vraní oko. Takovou situaci, kdy se taková jedovatá potvůrka dostane mezi borůvky, si naši táborníci vyzkoušeli dnes při aktivitě, kterou pro nás připravili táborníci z Přírodních klubů a právě na jednu z těchto stanovišť bylo ukázáno, jak se

dá pomoci nešťastníkům, kteří se nechtěně otráví třeba rulíkem. Pořádně napít, nechat vyvracet, volat 155, hlídat životní funkce, komunikovat...hlavně to vyvracení je důležité. Jinak se jed z rulíku bude vstřebávat dál do těla. To samé platí i pro otravy houbami, jídlem a podobně.

Naši figuranti se sice vyváleli v jehličí, vykřičeli si hlasivky do té míry, že teď nemůžou ani zpívat, a větvičky z vlasů si vyndávají ještě u táboráku. Ale plantážníci alespoň vědí, jak zasáhnout v takové patové situaci.

-Hanka

A co na to plantážníci?

Rozhovory s mladými zachránci.

Plantážníci dnes zakusili, jaké to je, když se ocitnete u situace, ve které je potřeba dle slov pana Franty, který program dnes vedl, "reagovat rychle, s použitím mozku a neohrozit sebe". Byli vhozeni přímo do simulací situací, nad kterými i mně - jako dospělákovi - občas mrazilo. Jaké si z toho táborníci odnesli zážitky?

Rozhovory mi laskavě poskytli červená Matilda, žlutý Honza a zelená Kačka.

Setkali jste se někdy v životě s reálnou situací záchrany lidského života?

Matilda: Ne.

Honza D.: Ano, asi před dvěma lety se na tomto táboře můj kamarád sekl sekerou. A na chatě s rodiči jsem byl svědkem záchrany souseda, který dostal infarkt. Pomáhala mu moje máma.

Kačka V.: Jednou když sestra spadla a chvíli na nic nereagovala.

Které z 12ti stanovišť tě nejvíce zaujalo a proč?

M: Nejvíce jsem si užila zachraňování topícího se člověka ve vodě. Zazmatkovala jsem a všichni na mě řvali skoč tam! Myslěla jsem, že mi to říkají jen proto, abych se vymáchala a že je to lest. Nakonec jsem tam skočila v oblečení. Nejtěžší bylo, jak jsem držela toho kluka a dno klouzalo tak jsem se dostávala pod něj.

H: Asi zachraňování topícího v bazénu. Člověk tam šel a nevěděl, co se bude dít...kluci se začali honit, jeden spadl do bazénu...a bylo zajímavé skočit pro konkrétního člověka. Neváhal jsem ani vteřinu, skočil jsem do vody i s botama. Pak jsme se ho pokusili resuscitovat.

K: Asi otrava neznámými lesními bobulemi. Protože to vypadalo nejreálněji.

Na kterém stanovišti sis byl/a nejjistější v tom, co dělat?

M: Bylo to na stanovišti, kde byly opilé holky.

H: Bylo to na stanovišti, kde byla holka pořezaná nožem. Tam jsem si byl jistý, že musím zastavit tepenné krvácení obvazy a použít škrtidlo. Uklidňoval jsem ji a snažil se sám zachovat klid.

K: Tam, kde bylo píchnutí vosou, protože tam se vlastně moc dělat nedá.

Kde to bylo naopak pro tebe nejtěžší, kde jsi nevěděl/a co dělat?

M: Bylo to na stanovišti úžehu, kde jsem vůbec nevěděla co dělat.

H: Nebyl jsem si úplně jistý při bodnutí hmyzem, protože bylo matoucí, že jsem měl k dispozici mastičky a prášky . Ale černé uhlí mě tedy jako našeho kamaráda nenapadlo použít.

K: Bylo to na stanovišti, kde se kluci pohádali kvůli fotbalu a poprali se. Jeden z nich měl zaražený klacek v břicho.

Který z figurantů si podle tebe vedl nejlépe a byl nejděradnější ve své roli?

M: Viky s Majdou, které hrály scénku s bodnutím vosou. Líbil se mi makeup na ruce a jejich herecký výkon .

H: Určitě Majda, kterou píchla vosa, protože její křik byl tak hlasitý a opravdový, že jsem si fakt myslel, že se jí něco stalo.

K: Určitě Hanku, která hrála tu otravu. Myslela jsem si, že skutečně snědla něco špatného.

Co ti dnešní odpoledne se studenty Přírodní školy dalo?

M: Naučila jsem se různé způsoby záchrany lidského života a není to vůbec jednoduché.

H: Dalo mi to spoustu věcí. Hlavně návod na záchranu člověka v těch závažnějších situacích jako je poranění páteře nebo tepenné krvácení.

K: Naučila jsem se opět něco více o první pomoci. A hlavně co dělat, když se někomu stane něco vážnějšího.

-Marcelka

Kdo je František a co je to Přírodní škola....

S Františkem se známe už více jak třicet let. Je to úžasný člověk, který svůj život zasvětil práci s dětmi. Svoje poslání nebere ale jako obyčejnou práci, která končí odchodem ze školy nebo prázdninami. František tráví čas se svými dětmi i prázdninách. Tak nás například letos navštívili v Open Gate o jejich jarních prázdninách. V tomto školním roce jsme je ale potkali ještě jednou. Při našem divadelním festivalu nám ve škole zahráli své úžasné divadelní představení Řeka, která teče pozpátku. Tehdy se zrodil také nápad, že se František se svými žáky zastaví na našem táboře - ale nejen jako návštěva, ale jako součást programu. Vše jsme naplánovali a dnes se také vše uskutečnilo. Plán nezůstal jen na papíře, ale stal se skutečností a to velice povedenou skutečností. To, jak si připravili studenti Přírodní školy lektorská stanoviště, bylo příkladné, ale ještě skutečnější byla pak příprava jednotlivých situací, které se v životě mohou vyskytnout. Tak nám vlastně František ukázal, jak funguje jeho škola, kde *studium je plnohodnotným životem, nikoli pouze přípravou na budoucnost*. Praktičnost, reálnost školního života je v Přírodní škole základním pilířem vzdělávání. V Přírodní škole není také pedagogům jedno, jak se jejich studenti chovají, jaké mají hodnoty. Výchova je tak v této soukromé pražské škole další nedílnou součástí jejich života. Podobnost s Open Gate čistě náhodná. Oba jsme s Františkem před oněmi třiceti lety spolu diskutovali, jak se dá dělat dobrá škola, co je podstatné ve vzdělávání dětí, seznamovali jsme se s boskovskou pedagogikou, která nám je oběma blízká, trávili jsme spolu volný čas, zajímali jsme se o podobné filozofické směry a sdíleli jsme je... a tak se nemůžete divit, že se filozofie obou škol (i když vznikaly nezávisle na sobě) v mnohém podobá a že jsme došli k mnoha podobným závěrům.

Na Františkovi si cením velmi jeho skromnosti. Letos získal cenu Magnesia litera za literaturu. Vyhlášení probíhalo ve stejný den, kdy nás v Open Gate navštívil. A když jsem se jej ptal, jestli jeho nominovaná knížka Transport za věčnost uspěla, říkal že ještě neví a vůbec se nezmínil o tom, proč z OG odpoledne spěchal a že večer se to rozhodne. Další den jsem si pak v médiích přečetl, že se stal laureátem této ceny.

Děkuju Františkovi a jeho dětem z Přírodní školy za návštěvu na našem táboře, za připravený program, za jejich milou společnost u večerního ohně a za nová přátelství (naše akčňačky přítomností kluků z Přírodní školy jednoznačně ožily). Bylo to moc prima...

-Jirka